

cerede Minister en Sum af 47,400 Kr. Efter de saa Dage, som ere gaaede siden anden Behandling, foreslaar den cerede Minister nu at anvende til Opsyrelsen af det naevnte Gymnastikhus 54,400 Kr. Jeg vilde naedig have, at den cerede Minister til naeste Aar skulde laegge en lignende Sum til; jeg tror, det skader Sagen, naar man fremkommer med Forslag, som ere saa lidt forberedte, og som stille saa store Fordringer. Jeg tror, at et saadant Ovelses- og Gymnastikhus kan opfoeres for en ringere Sum. Med disse Ord skal jeg tillade mig at tage det af mig optagne Vendingforslag tilbage.

Formanden (Høgsbro): Forslag Nr. 266 er atter taget tilbage. Jeg haaber, at ingen optager det. Ved anden Lejlighed vil der vel være mere Tid og Ro til at forhandle Sagen. (Ophold.) Det er altsaa bortfaldet.

J. C. Christensen: Siden jeg har rejst mig for at udtale de Ord, jeg har at sige, har jeg her i mine Notitser med Blyantten slettet en Del Bemærkninger, som jeg ellers kunde have lyst til at dvæle nærmere ved. Jeg skal nu blot dvæle ved det ene, som jeg tror, der er Grund til fra min Side at tage Ordet for, nemlig Bevillingen til Helligaandshuset i Randers. Det Helligaandshus i Randers, der her foreslaas restaureret, er jo ikke en af de almindelige Bygninger, som man kan tage frem i disjunktiv og sige om, at det er gamle Bygninger, som bør restaureres. Der er nemlig den Mærkelighed ved dette Helligaandshus, at det er et Hus fra en tidligere Kulturperiode i vor Historie, fra den katolske Tid, før 1536, et af de saa Huse, som vi have tilbage som Minde om den Tid. Vore Klostre have ikke blot været Huse, om hvilke det kan siges, at der boede Munke og Nonner og drev deres Spil. Paa ingen Maade. Vore Klostre have i sin Tid været Arnesteder og Brændpunkter for hele Landets aandelige Liv. Dette er unægteligt, og det kan ikke bestrides. De have ogsaa samtidig været Arnesteder for Kulturudviklingen i vort Land. Naar man ser tilbage paa alt, hvad der er udgaaet fra Klostrene her i denne Tidsperiode, maa man, synes jeg, se tilbage paa Klostrene med venlige Tanker, thi man

husker da paa, at der i Klostrene har været Skoler, at der derfra er udgaaet Lægehjælp, Sygehjælp og Undervisning i forskellige Syssler, at i Klostrene skreves vort Lands og Folks Historie, og at Klostrene, kort sagt, som jeg før nævnte, vare i et og alt Brændpunkterne for Datidens aandelige Liv. Jeg synes, at naar man kommer til at se tilbage paa Klostrene eller blot paa en Rest af et saadant Kloster, faar man en Følelse fra den Tid af, saaledes at man ikke kan sige om en saadan Rest, selv om den ser daarlig ud, at det kun er en gammel grim Kasse, som skal jævnes bort fra Jordens Overflade. Derfor mener jeg, at vi, naar vi staa over for denne Bevning her, maa sige til os selv: Respekt for dette Stykke Danmarkshistorie, her staa, og sige til os selv: Dette skal ikke jævnes bort fra Jordens Overflade, uden at vi i det mindste her fra Danmarks Rigsdag give et Tilbud til vedkommende om et Bidrag, som gør det muligt, at det kan blive staaende. Jeg opfatter ikke dette Forslag her i nogen Maade som et Pres, jeg vil ønske lagt paa Randers Kommune. Fra min Side vil jeg have det opfattet som et Tilbud til Randers Kommune, saaledes at de kunne saa Huset restaureret, saa at det kan staa i deres By som et Mindesmærke fra den Tid, jeg har omtalt. Jeg ved meget vel, at det nuværende Liv har sine Krav til os, at Nutiden altid har Krav, som tit ere af den Art, at det, som findes af Fortiden, maa forsvinde. Det er ikke alle vore Mindesmærker, der kunne bevares. Nutidens Krav kunne jo være saa stærke, at de gamle Mindesmærker maa tages bort, for at Nutidens Liv kan saa Lejlighed til at udvikle sig. Hvorledes det egentlig staaer til i denne Henseende i Randers, hvad denne Sag angaar, kan jeg ikke fuldt bedømme. Det kan være, at disse Krav ere saa stærke derovre, at Randers By kan være nødt til at nedrive dette Hus. Det kan jeg, som sagt, ikke bedømme, og jeg ønsker ikke at lægge noget Pres paa Randers By, det er en Afgørelse, som de selv maa træffe derovre, om Bygningen skal falde, fordi de synes, at Nutiden har saa stærke Krav, at de ikke mene at kunne lade den staa. Men saa siger jeg: Afgør det selv, men paa eders eget Ansvar! Ere Nutidens Krav saa store, at I maa rive